

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΞΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουμταί ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας."

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΔΗΡΟΥΣΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστολῆς δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀπορώσα εἰς τὸς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποτέλλωσι γραμματὸσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταίνας.

Ἡ διευθύντρια τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν κ. Κ. Παρρὲν κακοδιαθετοῦσα ἀναγκάζεται ἐπὶ τινὰς ἡμέρας νὰ ἀπόσχη πάσης πνευματικῆς καταπονήσεως. Παρακαλοῦνται ὅθεν αἱ κυρίαὶ συνδρομητρίαι, ἀνταποκρίτριάι καὶ ἀνταποκρίται τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν νὰ ἀπευθύνωσι τὰς ἐπιστολάς των, ὡς καὶ οἶαν δῆποτε ἀποστολὴν χρημάτων πρὸς τὴν δεσποινίδα Ἀθηνᾶν Σιγανοῦ, εἰς ἣν ἀνατίθεται προσωρινῶς ἡ διεύθυνσις τοῦ γραφείου τῆς Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν.»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ χειροκροτῶσιν εἰς τὸ θέατρον; — Αἱ Νύμφαι (ὅπὸ κ. Καλλιόπης Κινδύνη). — Ἀδελφικὴ ἀγάπη (ὅπὸ δος Μαλβίναις Μαλατάκη). — Ὁ Πυργὸς τῆς Κόρης (ὅπὸ δος Δεινομάχης Πανχυιωτίδου). — Ἐξετάσεις. — Προσφώνησις κ. Ἀσπασίας Βλ. Σκορδέλη. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Συμβουλή. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ γυναῖκες πρέπει νὰ χειροκροτῶσιν εἰς τὸ θέατρον;

Πολλὰ τῶν συνδρομητριῶν μας ἐρωτῶσιν ἡμᾶς δι' ἐπιστολῶν, ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς κυρίας νὰ χειροκροτῶσιν ἢ ἰποδοκιμάζωσι τοὺς ἠθοποιούς κατὰ τὰς θεατρικὰς παραστάσεις. Τὰ χειροκροτήματα, ἅτινα ἰποτελοῦσιν ἐκδήλωσιν εὐγενῶν αἰσθημάτων, ἐνθουσιασμοῦ, ἐκτιμῆσεως, ἐπιδοκιμασίας, δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἀπάθοντα πρὸς τὴν καλὴν ἀγωγὴν, ἀλλ' οὕτε πρὸς τὴν ἐθιμοτυπίαν. Ἐν τούτοις δὲν ἀπόκειται εἰς τὰς κυρίας νὰ δίδωσι τὸ σύνθημα τῶν χειροκροτήσεων, ἀποφεύγουσαι οὕτω τὰς ἐπικρίσεις τῶν αὐστηροτέρων. Ἄλλ' ὅταν ὁ ἐνθουσιασμὸς διαδοθῇ ἀνὰ τὸ ἐξ ἀνδρῶν ἀκρατήριον, ἐπὶ τῇ ἐκτελέσει ὠραίας μουσικῆς στροφῆς, ἢ τῇ ἀπαγγελίᾳ εὐφυοῦς καὶ μεττοῦ δραματικῆς ἢ κωμικῆς ἀξίας μέτρου, τίς δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν γυναῖκα νὰ αἰσθῆται τὴν

καρδίαν τῆς πάλλουσαν, τοὺς ὀφθαλμούς, ὑγραינוμένους καὶ διὰ τῶν χειροκροτημάτων τῆς ἐκδηλώσῃ τὸν θαυμασμόν, τὴν ἐκτίμησιν, τὴν εὐχαριστήσιν τῆς εἴτε ὑπὲρ τοῦ ἠθοποιοῦ, ἢ τοῦ μουσουργοῦ, ἢ τοῦ συγγραφέως; Διατί αὕτη ἢ κατ' ἐξοχὴν εὐαίσθητος, θὰ ἀποποιήθῃ εἰς τὸν ἠθοποιὸν ἐν γενναίῳ εὐχαριστῶ, ἐν μέγα εὐγῆ, διὰ τὴν εὐάριστον συγκίνησιν, ἣν ἡ καλὴ ἀπαγγελία, ἢ εὐστοχος στάσις, αἱ ἐπιτυχεῖς κινήσεις, τέλος ἢ πιστὴ ἐρμηνεῖα μεγάλῃς τινὸς καὶ ὠραίας; Ἰδέας ἐνεποίησαν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς;

Ὅχι. Δὲν ἀρκεῖ νὰ πληρώσῃ τις τὴν ἐν τῷ θεάτρῳ θέσιν του, ὅπως θεωρήσῃ ὡς ἐξωφλημένον πάντα μετὰ τῶν ἠθοποιῶν, ἢ δραματοργῶν, ἢ ἐξόχων μουσικῶν λογαριασμόν του. Ὅταν ἕκαστος τούτων ἐξεγείρῃ ἐν ἡμῖν κόσμον ὅλον ὠραίων καὶ εὐγενῶν αἰσθημάτων, ὅταν χάρις εἰς τὴν μεγαλοφυῆν ἢ καλλιτεχνικὴν τούτων δεξιότητα παρέχεται ἡμῖν ἐν μιᾷ στιγμῇ ἀπόλαυσις ἀντιστοιχοῦσα πρὸς βίον ἡμερῶν ὅλων, ὅταν μᾶς τέρψωσιν, ἐξυψώσωσιν εἰς σφαίρας ἰδανικὰς τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάνοιαν ἡμῶν, τότε ἄνδρες ἢ γυναῖκες ὀφείλομεν αὐτοῖς ὡς ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης τὰ χειροκροτήματα καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν μας. Τὰ χειροκροτήματά μας, ἅτινα ἐκδηλοῦσιν ὅτι ἐκτιμῶμεν, ἀναλόγως τῆς ἰξίας του, πᾶν τὸ καλόν, τὸ μέγα, τὸ τέλειον.

Ὅχι, δὲν ἀκοῦσιν ὀλίγα χρήματα, ἢ ἐξοφλήσῃ τις πάντα λογαριασμόν του μετὰ τοῦ συγγραφέως ἢ τῶν ἠθοποιῶν. Ὑπάρχουσιν ἐξαιρετικαὶ ὅλως περιστάσεις διὰ τὰς προνομιοῦχους καλλιτεχνικὰς ἐξοχότητας, καθ' ἃς παρὰ τὴν τῶν λοιπῶν κοινῶν ἀνθρώπων τῆς συναλλαγῆς συνθήκειν, τὸ χρῆμα, αἱ εἰσπράξεις, τὰ κέρδη οὐδεμίαν ἢ ἐλάχιστην σημασίαν ἔχουσι. Οὗτοι ἔχουσι ἀξιώσεις ἐπὶ τῆς ἐκτιμῆσεως, τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας μας, τοῦ αἰσθηματος τούτου, ὅπερ ἐνόησε ὁμάδα ἀνθρώπων ξένων καὶ ἀγνώστων κατὰ τὰς ἐπισήμους στιγμὰς, καθ' ἃς ἡ ψυχὴ συγκινεῖται, συγκλονίζεται ὑπὸ λύ-

πης ή χαράς, συγκινηθείς πάντοτε εύγενείς και γενναίας, δι' ας όρνούμεν χάριτας εις τους ήθοποιούς.

Υπάρχουν εν τούτοις μέρη τινά της κωμωδίας ή του δράματος, έξοχα καθ' έκτα, άλλ' εύτράπελα ή λίαν ζωηρά και άκράτητα έκδηλούντα πάθη. Είς τοιαύτας παραστάσεις δέν έδηγούσι βεβαίως ποτέ νεάνιδας. Αί έγγαμοι δέ και παρήλικες γυναίκες όχι μόνον άπορεύγουσι να χειροκροτώσιν, αλλά συγκρατώσι και τον γέλωτα ή και αυτά έτι τα μειδιάματά των.

Και άφού ό λόγος περί θεάτρου προσθέτομεν, ότι αυτόθι ώς πανταχού και πάντοτε έκαστος άνθρωπος έχει καθήκοντά τινα να έπιτελέτη άπέναντι των λοιπών. *Οι όφείλουν να μη ένοχλώσι τους πλησίον των είτε δι' άπρεπών κινήσεων, είτε καπνίζοντας παρά τό πλευρόν κυριών, είτε φλυαρούντες καθ' ήν στιγμήν οι ήθοποιοί εύρίσκονται επί της σκηνής, είτε κρίνοντας και επικρίνοντας κατά τά διαλείματα τους λοιπούς. Αί κυρίες και ίδια αι νεάνιδες δέν έγείρονται ποτέ όρθια και στρέφουσαι τά νώτα εις την σκηνήν διευθύνουσι τά διάοπρά των εις οίον δήποτε σημείον. Είς τό θεάτρον όρνούμεν όχι μόνον να σεβώμεθα τά δικαιώματα των άλλων, αλλά να λησμονώμεν έντελώς τά ίδια. Δέν άρκεί ή δικαιοσύνη, απαιτείται αύταπάρνησις. Διότι ή άληθής χρυσή της άνωρωπότητος έποχή οά σημαίη μόνον, όταν έκαστος οά άφοσιούται ύπερ της έν πάσει περιστάσει εύδαιμονίας του πλησίον του.

Διά τά ύπαίθρια θεάματα δέν απαιτείται ένδυμασία τόσον έπιμελετημένη όσον διά τά κλειστά. Φόρεμα του περιπάτου ή των έπισκέψεων φέρεται έπίσης καλώς ώς και φόρεμα πλουσιώτερον ή άνοιχτόχροον.

Άλλ' έλησμονήσαμεν την δευτέραν έρώτησιν. Έάν δηλ. έπιτρέπεται εις τάς κυρίας να άποδοκιμάζωσι ποδοκροτούται ή συρίζουται. Πλήν ότι οι συριγμοι ουδέποτε και έν ουδέμια περιπτώσει έπιτρέπονται εις τάς γυναίκας, έν τω θεάτρω ή διά συριγμών και ποδοκροτημάτων άποδοκιμασία είναι άπρεπής και διά τάς γυναίκας και διά τους άνδρας.

Οί ήθοποιοί δέν είναι άνθρωποι των τριόδων. Είναί καλλιτέχναι, άνθρωποι τυχόντες άγωγής και μορρώσεως. Άρκεί ή σιωπή του άκρακτηριου, όπως άποδείξη αύτοις την ψυχρότητα και άποδοκιμασίαν του κοινού, περιττή δέ πΰσα έκδήλωσις βάρβαρος και σκληρά, πληγόνουσα άνιλεως τον άτυχή καλλιτέχνην και προδίδουσα αισθήματα ποταπά και άνατροφήν έντελώς παρμελημένην.

ΑΙ ΝΥΜΦΑΙ

Η φαντασία του λαου, και ίδια του έλληνοκου, πολλά έπλασε κατά διαφόρους έποχάς. Πολλάκις μικρά τις αίτίαι ήρκεσε να έξάψη την φαντασίαν επί τοσοούτον, ώστε να πλάση σκηνάς και συμβεβηκότα, ών ουδέ τό έκαστόν έλαθε χώρην. Διά τον *Ελληνα άπασα ή φύσις ή ο ανεξάντλητος πηγή μύθων ή θεών, ίδίως, της άπεράντου θαλάσσης, έπενήργει τά μέγιστα επί της ζωηράς αυτού φαντασίας. Οί άρχαίοι *Ελληνες ήταν κυρίως λαός νκυτικός και έπομένως άκαταπύστως εύρίσκοντο εις έπαφήν μετά της θαλάσσης: ό δέ καλλιτεχνικός αυτών όφθαλμός, επί της θείας αυτής, άνεκάλυπτε πληθύν

θεαμάτων, άτινα ή φαντασία και ό ποιητικός αυτών λόγος έγίνωσκον να διαγράψωσι και άπεικονίζωσι μετά χάριτος. Τά λαμπρά χρώματα, δι' ών ό ήλιος άνατέλλων περιέβαλλε την διαυγή έπιφάνειαν της θαλάσσης, αι ιδιότροποι αυτης κινήσεις, ό λευκός άφρός των κυμάτων, πάντα ταύτα, τό δημιουργικόν πνεύμα των *Ελλήνων έθεσοποίησε και όνόματα άπέδωκεν εις αυτά. Κατά δέ την έκρηκσιν διασήμου συγγραφείως έκαστον όνομα ήτο και μία εικών. Τοιοιουτρόπως έγγενήθη και τό θελκτικόν σύμπλεγμα των πεντήκοντα Νηρηίδων.

*Η καθ' αύτό προσωποποίησις της θαλάσσης ήτο ό Νηρεύς, αδ γέρον άλιος κατοικών εις τά βίθη των υδάτων και ίδια του Αίγαίου Πελάγους. Τον Νηρέα περίστων ώς έχοντα τό στήθος και την κεφαλήν ανθρώπου, τά δέ έπίλοιπα μέρη του σώματος ώς τά του ίχθύος. Σύζυγος αυτού ήτο ή Δωρίς, ή θυγάτηρ του *Ωκεανού και της Τηθύος, τέκνα δέ αι νύμφαι της θαλάσσης, αίτινες έκαιούντο έκ μέν του πατρός Νηρηίδες, έκ δέ της μητρός Δωρίδες. Αί Νηρηίδες κατόικουν εις τά βίθη της θαλάσσης μετά του πατρός των έντός άντρου άργυροφεγγούς, έν ή ύπάρχουσι γυναικεία έργα και ίδίως χρυσή ήλάκατη. Έκ των Νηρηίδων κυριώτεροι είναι αι κατωτέρω έκ τούτων δέ πάλιν τά πρωτεία κατέχει ή *Αμφιτρίτη, ή σύζυγος του θεου του Πόντου Ποσειδώνος, ή τις κατ' άρχάς ήτο αύτό τό στοιχείον της θαλάσσης, μετά των έξωρηγισμένων κυμάτων και βαθυτήτων αυτης, έν οίς κατοικούσι τά θαλάσσια τέρατα. *Η *Αμφιτρίτη παρίστατο ύπό της τέχνης ως έχουσα την κορυφήν της κεφαλής έστεμμένην διά καρκίνων. Κατόπιν έρχεται ή λευκόπους Θέτις, ή μήτηρ του ταχύποδος *Αχιλλέως, ήτις άντεπροσώπευε τά ύδατα, κατά την γνώμην μεταγενεστέρων ποιητών. *Η Νηταιή έσήμαινε την διά νήσων πεποικιλμένην θάλασσαν ή Διμνώρεικ, ή *Ακταία έπροσωποποίησαν την θάλασσαν θωπεύουσαι και περιερέχουσαι έπιχαρίτους τον αίγιαλόν. *Η Γλαύκη, ή Μελίτη, ή Γαλάτεια, ή Θάλεια, ήτοι τό κυανούν κύμα, τό έπίχρυστον ώς τό μέλι, τό λευκόν ώς τό γάλα και τό υποπράσινον ώς τό φύλλωμα. Άλλ' αόφνης τό κύμα ύψούται ίσχυρόν, άγέρωχον είναι ή Δυναμένη και ή *Αγαυή εις άμφοτέρας δ' άρκούζει ή του άνέμου και της θυέλλης σφοδρά έέργεια, όπως τάς μεγαλήνη και άναπτύξη την μεγαλοπρεπή αυτών καλλονήν. *Η Κυμοδόκη όμως, τρέμουσα εισέτι έκ της τρικυμίας, κυμαίνεται άθορούως έως ού έπαναφέρη την Πανόπην, ήτοι την γαλήνην. Αί Νηρηίδες παριστάνονται ως νεάνιδες εύειδείς και ραδιναί χορεύουσαι περίξ του Νηρέως παρ' τον αίγιαλόν. Αυται εισί αι Νύμφαι της Μεσογειου θαλάσσης και ίδίως του Αίγαίου πελάγους, διότι, ως είπομεν, ό πατήρ των Νηρεύς ήτο θεός του Αίγαίου πελάγους, όπου και κατόκει.

*Ωκεανίδες έκαιούντο αι νύμφαι του *Ωκεανού, θυγατέρες του *Ωκεανού και της Τηθύος: αυται ήσαν τρεις χιλιάδες. Αί νύμφαι των γλυκείων υδάτων έκαιούντο Ναϊάδες. Αί χαρίεσαι αυται νύμφαι κατόκουν έντός σπηλαίων, ένθα άνέβλυζον πηγαί. Έν *Ιθάκη άπέδιδον εις αυτάς ιδιαιτέρας τιμάς. Έν της πόλει αυτη υπήρχε βωμός των Ναϊάδων εις την κορυφήν βράχου τινός, έξ ου πηγή χρυσταλλώδης άναβλύζουσα έρρεε διευθυνομένη εις τι διάσας λευκών. Αί νύμφαι κατόκουν έντός άντρου κειμένου πλησίον λιμένος τινός της *Ιθάκης. Τό άντρον τουτο είχε δύο εισόδους, και ή μόν άντικρύζουσα τον Νότον

ήτο προωρισμένη διά τους θεούς, ή δέ τον Βορράν διά τους θνητούς. Είς τό δροσπερόν και ήρεμον τουτο άντρον ρείει ρύξ διαυγής ή μέλισσα έναποταμιεύει τό μέλι αυτης: ό δέ όρθολμός του ποιητου πρακτηρών τους σταλακτίτας του σπηλαιου άνεκάλυπτε κρατήρας, άμφορείς και ιστούς, έφ' ών αι Ναϊάδες ύφάνουσιν όθνην πορφυροβαφή. *Ιδού πώς περιγράφει ό *Όμηρος τό άντρον τουτο.

«Αύτάρ επί κρατός λιμένος τανύφυλλος έλκη, άγχύλι δ' αυτης άντρον επήρατον ήροσείδες, ίρδον Νυμφών αι νηϊάδες καλέονται εν δέ κρατήρες τε και άμφορηδες έσασιν, λάϊνοι ένθα δ' έπειτα τειχιδύσσοσαι μέλισσαι. εν δ' ιστοί λίθισι περιμήκες, ένθα τε νύμφαι φάρε' ύφάνουσιν άλιπόρφυρα, θαύμα ιδέσθαι εν δ' ύδατ' άνένοντα: δύο δέ τέ αι θυρί εισίν, αι μιν πρός Βορέην κατιχεται άνθρώποισιν, αι δ' αυ πρός Νότον εισί θεώτεροι: ουδέ τι κίνη, ένδρες εισέρχονται, άλλ' άθναίων όδος έστιν».

(*Όδυσ. Ν.—102—112).

Την σημερον καις χριστιανικός άντιπροσωπεύει τον βωμόν των Ναϊάδων, ή δέ πηγή φαίνεται άκόμη. Οί κάτοικοι της νήσου έτίμων αυτάς διά θυσιών: ό δέ βασιλεύς αυτών *Όδυσσεύς έθυσίαζεν εις αυτάς και έκαστόμβην. Αί νύμφαι των πηγών καθίστων πολλούς μανιακούς: παρίστανο δέ επί υδριών κρατούσαι στεφάνους έκ καλαμών. Αί Ναϊάδες διακρούνται εις Ποταμιδάς, λαμβανούσας τά όνόματα αυτών έκ των ώρισμένων εις αυτάς ποταμών, ως αι *Αγελωίδες, αι *Ισημνίδες, —εις Κρηναίας ή Πηγαίας και εις νύμφας λιμαζόντων υδάτων, τάς καλουμένας Λιμνάδας. Είς την Πιερίαν οι Θράκες πρακτρούντες τον βραχύν ή ταχύν ροήν της πηγής, τον μελαγχολικόν ή χαροποιόν κελαρυζμόν αυτης, ήθέλησαν να παρομοιάσωσι ταύτα προς την ανθρωπίνη φωνήν και συνδέσωσι ταύτην προς την έμμελή συμφωνίαν των υδάτων. Δι' αυτους ή πηγή, ή Ναιάς, άπέση έμπνεύουσα Μούσα και πιθανώς αι Μούσαι ουδέ άλλο ήταν ή έμπνεύουσα πηγαίη νύμφαι και οι μόν έμπνευστικοί μάντιες έκαιούντο υίοι των Νυμφών, οι δέ ύπό παραφοράς καταλαμβανόμενοι μάντιες νυμφόληπτοι. Αι Ναϊάδες θεωρούνται και ως παρέχουσαι τροφήν εις τους ανθρώπους και τά ζώα, διότι ένεκα της ύγρατίας των πηγών, τά άνθη, τά λάχανα και έν γενει πών φυτόν αυξάνουσιν: έπίσης καταλέγονται μεταξύ των σωτήρων θεών, καθ' όστι μεταλλικαι τινες πηγαί έχουσι ίαματικήν δύναμιν. Περιπλανώνται δέ εις τους λιμώνας χορεύουσαι φαιδρώς και ένδεδυμένα πορφυρά ίμάτια.

Αί των άλσεων και δρυμών θεότητες καλούνται Δρυάδες και *Αμαδρυάδες. *Η πυρσώδης φαντασία του *Ελληνος έφραντάσθη τό δένδρον ως έχον ζωήν: έξέλαθε τά άνθη αυτου ως γαμήλιον στεφάνον περθένου, τους κερπούς αυτου ως τέκνα, τό φύλλωμά του ως κόμην και τον ψίθυρον ως στεναγμόν. *Εφραντάσθη, ότι έντός αυτου κατοικεί νύμφη, ή Δρυάς.

*Η Δρυάς παράγεται έκ της λέξεως δρυς, διότι τό ώραίον και άειθαλές τουτο δένδρον διαρκεί πλείοτερον χρόνον των άλλων, και ως έκ τούτου ή περιωρισμένη ζωή των θεοτήτων τουτων ήτο μακροτέρα των λοιπών θητηών και ότι αι Δρυάδες άπέθνησκον. *Ο *ΗΣίοδος άναφέρει ότι αι Δρυάδες έξων έτη 933, 120, άν ήμως δέν συνείδαινε τι εις αυτάς δηλα δή άν

κατεσπαράττοντο ύπό άγρίου θηριου, άν δέν έκεντώντο ύπό όρως, ως ή σύζυγος του *Ορρέως Εύρυδικη, ή κατεκόπτοντο ύπό βραβάρου τινός. Οί άρχαίοι ποιηται και ίδια ό *Οβιδιος συνέχεν τάς Δρυάδας με τάς *Αμαδρυάδας. Άλλά κατά τους αύστηρούς ιστορικούς των θεών αι *Αμαδρυάδες ήταν πεφυλακισμέναί έντός των δένδρων και δέν ήδύναντο να έξέλθωσιν αυτου, άλλ' έξων και άπέθνησκον μετ' αυτου. Έν φ τουνκτιον αι Δρυάδες ήσαν έλεύθεραι, έξήρχοντο της κατοικίας των, και περιεπλανώντο εις τά άλση και τους δρυμούς, χορεύουσαι περίξ των δένδρων των όποιων τό στέλεχος ταίς έχρησίμευεν ως καταρύγιον ή διά να κοιμηθώσιν ή διά να προφυλαχθώσιν έκ της καταγιγίδος. Αί Δρυάδες και αι *Αμαδρυάδες ήταν εύπροσήγοροι και λίαν εύεργετικά εις τους σεβομένους τάς κατοικίας των: άλλ' άλλοίμονον εις τους μη δίδοντας ουδέμιαν προσοχήν και κατακόπτοντας αυτάς διά του πελέκεως των! *Ως παράδειγμα έστω ό δρυοκόπος *Ερυσίχθων, ό όποιος κατεδικάσθη εις άκόρεστον πείναν. *Όταν ό πέλεκυς έκοπτε δένδρον έντός του όποιου κατόκει *Αμαδρυάς, ήμοίοντο στεναγμοί και έρρεν αίμα. *Επί των δένδρων άνήρτων ως άφιρώματα των Δρυάδων στεφάνους και άλλα δώρα.

*Η λατρεία αυτη των δασών κατά τό φαινόμενον μηδαμινή ένείχε τι τό λίαν ένδιαφέρον, ως έμποδίζουσα τον άκρωτηριασμόν των δένδρων και έπαγρυπνούσα εις την διατήρησιν αυτών, τοσοούτον αναγκαίον διά τον καθαρισμόν της άτμοσφαιρας. Είθε δέ και την σημερον να υπήρχε παρ' ήμιν τοιαύτη πρόληψις, ήτις θα έσωζε τόσα ώραία δάση αστόργως κατ' έτος κατακκαίόμενα! — Διά να κοπή δέ δένδρον τι έπρεπε να ληρθη ή άδεια ίσρέως. — Οί άρχαίοι παρίστων τάς Δρυάδας ως νεάνιδας ύψηλου άναστήματος, έχούσας την όβην ζωηράν, κόμην λυτήν και κυματίζουσαν ύπό την πνοήν του άνέμου, τό μέτωπον έστεμμένην διά στεφάνου έκ βαλανοφόρου δρυός και τά άκρα του σώματος άπολήγοντα εις περιπεπλεγμένους κλάδους, ως είνε το στέλεχος και αι ιδιότροποι ρίζαι των δένδρων. Πρός τουτοις έκράτουν άνά χειρας πέλεκυν, διά του όποιου άπεμάχρυνον τους πλησιάζοντας τό άστυλον αυτών. *Ο *ΗΣίοδος τάς άποκαλεί Μελίς νύμφας και θεωρούντο δέ κακοποιοί. — Αί Δρυάδες: τέλος άποτελοῦσι την συνοδείαν της κυνηγέτιδος θεας *Αρτέμιδος. Συγγενείς των Δρυάδων ήταν αι Ναπαίοι, διατρίβουσαι εις κοιλάδας και φάραγγας και αι *Άλσιίδες, εις άλση και δρυμούς. Αί επί των όρέων κατοικούσαι νύμφαι καλούνται *Ορειάδες. Διά τον άπλοϊκόν λάτρην της φύσεως τό όρος, τό μετά τοσαύτης ύπερηφανείας ύψόμενον και θέλον διά της άγερώχου αυτου κεφαλής να πλησιάση τους ούρανοῦς, είνε πνεύμα ίσχυρόν, είνε νύμφη όρειάς. Αί *Ορειάδες λαμβάνουσι και ιδιαιτέρα όνόματα έκ των άφιερωμένων εις αυτάς όρέων, ως αι Πηλιάδες έκ του Πηλίου, αι Κιθαιρωνίδες έκ του Κιθαιρωνος, αι Δικταϊκαί έκ της Δίκτης. Είς τάς *Ορειάδας άνήκει ή νύμφη *Ηχώ, ή θυγάτηρ του *Αέρος και της Γης. Αύτη έτιμωρήθη ύπό της *Ηρας να μη δύναται ουτε πρώτη να διμλήση, ουτε όταν άλλος τις διμλήη να σιωπά. *Η *Ηχώ άφαπθ τάς έρημίας και ζωογονεί αυτάς, είνε φίλη των κυνηγών, του ζυλοτόμου και του πτωχού ποιμένος, επαναλαμβάνουσα πάντοτε τους τελευταίους ήχους του ποιητικωτάτου αυλου του.

Καλλιόπη Α. Κινδύνη.

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΑΓΑΠΗ

Τὸ αἶσθημα τὸ συνδέον τοὺς γεννηθέντας ἐκ τῶν αὐτῶν γονέων δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς ὁ ἰσχυρότερος τῶν ἀθρωπίνων δεσμῶν, ἐνυπάρχων καὶ εἰς αὐτὰ τὰ ἄλογα ζῶα. Τὰ μικρὰ πτηνὰ τὰ ἐν τῇ αὐτῇ φωλεᾷ τραφέντα, πολλὰκις καὶ ὅτε ἀκόμη ἐγκαταλείψωσιν οὕτην, ζῶσιν ἠνωμένα καὶ ἀναγαπῶνται· αὐτοὶ οἱ πθηκοὶ ὡς καὶ ἄλλα μαστοφόρα ζῶα αἰσθάνονται καὶ ταῦτα τὸ ἀδελφικὸν αἶσθημα, ἂν καὶ αἱ ἀδελφότητες αὐταὶ εἶναι ἀσθενεῖς καὶ ὀλιγαρκεῖς· τὸ πυροδύλον τοῦ σκληροῦ κυνηγοῦ, αἱ μεγάλα ἀπομακρύνσεις, αἱ νέαι γνωριμίαι, καταστρέφουσι ταχέως τοὺς δεσμούς· τῆς ἀδελφότητος αὐτῶν, καὶ ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάποτε, οἰκλήθητε σύνδεσις αἵματος διαλύεται καὶ ἀπόλλυται, τὰ δὲ ἀδέλφια ταῦτα κατασκευάζουσιν ἐκ νέου ἄλλας φωλεὰς, συναπτουσιν ἔρωτας αἰμομύκτους, ἢ καὶ κάμνουσι πολέμους φονικώτατους. Παρατηρεῖται δὲ ὅτι καὶ μεταξύ τῶν ἀνθρώπων τὸ ἱερὸν τοῦτο τῆς ἀδελφότητος αἶσθημα συχνότατα ὠχρῶν καὶ ἀσθενῶν μόνον δεικνύει ἐνδιαφέρον· τὰ διάφορα σπέρματα τὰ ριπτόμενα ἐντὸς τῆς οἰκογενειακῆς φωλεᾶς, αἱ ἀντιπάθειαι καὶ αἱ συχνότατα ἀναφανιζόμεναι ἀντιθέσεις τῶν χαρακτήρων, καίτοι τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ἢ πάλιν τῶν ἀντιθέτων συμπερῶντων, αἱ παρατεταμέναι ἀπουσίαι αἱ ἐπιβαλλόμεναι ὑπὸ τῶν μεταβολῶν τῆς ζωῆς, ταῦτα πάντα δύναται νὰ χαλαρώσωσι καὶ ἐξασθενήσωσι τὰς ἀδελφικὰς ἀλύσεις. Παρατηρεῖται προσητί ὅτι μεταξύ δύο ὁμοφύλων ἀδελφῶν ἀναπτύσσεται συνήθως ποιά τις δυσμένεια προερχομένη ἐκ τῆς ἀμίλλης καὶ ἐκ τοῦ πρὸς τὰς ματαιότητος ζήλου, ἢ δὲ δυσμένεια αὕτη δύναται πολλὰκις νὰ καταστῇ πολλῶν μᾶλλον ἐπιβλαβεσττέρα ἢ ἡ ρίνη τῶν ἰσχυροτέρων παθῶν. Ἐνεκα τούτων ὄλων, ἢ ἀληθῆς καὶ βαθεῖα ἀδελφικὴ ἀγάπη εἶναι σπανία, σπανιώταται ἐπομένως καὶ αἱ ἐξ αὐτῆς θεῖαι ἐκστάσεις. Τολμῶ μάλιστα εἰπεῖν, ὅτι, ἐκτὸς ὀλίγων τινῶν ἐξαιρέσεων, ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη δὲν μᾶς παρέχει συγκινητικὰ καὶ ὑψηλῶν αἰσθημάτων δείγματα, ἢ ὅτε τὸ ἀδελφικὸν αἶσθημα κρυπνύεται μεταξύ τῶν δύο ἀντιθέτων φύλων· ὅθεν ἢ βαθεῖα ἀδελφικὴ ἀγάπη μεταξύ δύο ἀδελφῶν εἶναι σπανία, σπανιωτέρα δὲ μεταξύ ἀδελφῆ· καὶ ἀδελφῆς, ἐνῶ τὸν ἀντικείμενον μεταξύ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς ἀληθῆς ἀγάπη ἀπαντᾶται πολὺ συνηθέστερον.

Ὅταν ἀδελφὸς καὶ ἀδελφὴ ἀγαπῶνται ἀληθῶς, ἀγαπῶνται ἰσχυρῶς, τὸ αἶσθημα ὅπερ συνδέει αὐτοὺς εἶναι εἰδὸς τι φιλίας, πλὴν φιλίας διαπύρου ὡς ἐκ τῆς ταυτότητος τοῦ αἵματος, καὶ δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τοιοῦτον ὕψος καὶ εἰς τοσαύτην ἰδανικότητα, ὥστε νὰ πλησιάσῃ πρὸς ἔρωτα πλατωνικόν. Εἶναι δύο ὄντα ἄτινα, ἐξεληθέντα ἐκ τῶν αὐτῶν σπλάγγων καὶ κοινὸν ἔχοντα τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας των, λαβόντα τὸ πρῶτον φίλημα ἐκ τῶν αὐτῶν χειλέων, θηλάσαντα ἐκ τοῦ αὐτοῦ κόλπου, τὸ δεύτερον τοῦτο αἷμα, ὅπερ θεωρεῖται ἄλλοις ἐπιερὸς δεσμός, δὲν δύναται ν' ἀγαπηθῶσι δι' ἔρωτος· τὰ ὄντα ταῦτα ἀναπτυχθέντα ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, ἀνέπνευσαν ἐπὶ πολὺ τὸν ἄερα τῆς αὐτῆς φωλεᾶς, ἀνεπαύθησαν ἐντὸς τῶν τοιχῶν τῆς αὐτῆς οἰκίας, προσνηχθήσαν ὑπὸ τὸν θόλον τῆς αὐτῆς ἐκκλησίας, ἐκλαυταν πολλὰκις ὁμοῦ, διεμοιράσθησαν τοὺς παιδικούς φόβους, συνευθύμησαν εἰς τὰς πανηγύρεις τῆς παιδικῆς ἡλικίας, ἐμοῦ δὲ ὑπέστησαν τὰς θεάλλας τῆς ἐφο-

δικῆς καὶ τὰς τῆς πρώτης νεότητος· πῶς λοιπὸν δὲν ἤθελον ἀγαπηθῆ τὰ δύο ταῦτα ὄντα, ἄτινα διορῶσιν ἐξ ὑπαμοιβῆς, μέρος, τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ καὶ ἐν τῇ φαντασίᾳ τοῦ ἑτέρου; Αἱ κοιναὶ ἀναμνήσεις εἶναι συγγένεια τῶν καρδιῶν, ἐξ αὐτῶν δὲ ἀρκεῖ μία μόνη ἔκφρασις, εἰς λόγος, ἐν μετὰ διάμα, ἔν' ἰνασκευάσῃ τὰ νοερά ἐκεῖνα ποιητικὰ ταξείδια, καὶ ζωηρῶς νὰ μᾶς ἐπαναφέρουν εἰς ἀθῶν παρελθούσαν ἐποχήν. Τὰ οὕτω συνδεδεμένα ταῦτα ἄτομα, πιθανόν νὰ διήνυσαν ὁμοῦ τὸ ἡμισυ τῆς ζωῆς των, πιθανόν μάλιστα καὶ νὰ παρεσκεύασαν ὁμοῦ τὸν τάφον τοῦ γέροντος πατρός των, ἡμέραν δὲ τινα νὰ προσέλθωσι, καίτοι μακρὰν εὐρισκόμενα καὶ νὰ συναντηθῶσιν ἄνωθεν τοῦ αὐτοῦ μνημείου πρὸς ἐκπλήρωσιν κοινοῦ καθήκοντος. Πῶς λοιπὸν τὰ δύο ταῦτα πλάσματα, δὲν θὰ ἠγαπῶντο; δὲν θὰ ἠγαπῶντο ἰσχυρῶς; δὲν θὰ ἠγαπῶντο αἰώνως;

Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς ἀδελφῆς ἡμῶν εὐρίσκωμεν τὴν ἰδίαν ἡμῶν ἐνσάρκωσιν εἰς φύλον διάφορον τοῦ ἡμετέρου, καὶ ὅτε ἐν αὐτῇ παρατηρῶμεν ἀντανακλωμένην τὴν μορφήν ἡμῶν, ἀποτυπωμένην τὴν αὐτὴν τοῦ σώματός μας στάσιν, ἐκδηλουμένης τὰς αὐτὰς ψυχικὰς διαθέσεις, μειδιῶμεν εὐφροσύνως λέγοντες· ἐὰν ἦμεν γυνή, θὰ ἦμεν αὕτη!

Ἡ ἀδελφὴ ἡμῶν δὲν μᾶς ὁμοιάζει μόνον εἰς τὴν ὄψιν τοῦ προσώπου, ἢ εἰς τὰς κινήσεις τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ τὴν αὐτὴν μετὰ ἡμᾶς ἔχει κλίσιν, τὰς ἰδίαις ἡμῶν ἔχει ἀδυναμίας δι' ἃς κάποτε ὀφείλομεν νὰ ἐρυθριώμεν, θέλοντες δὲ νὰ ἐπιπλήξωμεν αὐτήν, ἑαυτοὺς πρῶτον πρέπει νὰ ἐπιπλήττωμεν.

Ἡ τρυφερά ἀδελφὴ μας, (διότι τρυφερά εἶναι ἡ ἀδελφὴ πάντοτε ὁπότε ἀληθῶς ἀγαπᾶται,) ἢ τρυφερά λοιπὸν ἀδελφὴ μας προσομοιάζει πρὸς αὐτὴν τὴν μητέρα μας, ὥστε δύναται τις εἰπεῖν ὅτι εἶναι αὕτη ἡ μήτηρ μας νεάζουσα. Αὕτη αἰσθάνεται δι' ἡμᾶς μητρικὸν φίλτρον, ἐκδηλοῦν μητρικὴν ἐπιεικειαν· δύναται νὰ μᾶς ἐναγκαλισθῇ καὶ νὰ μᾶς ἀσπασθῇ καὶ ὁπότεν αὕτη καταστῇ γυνή· ὁπόσον εἶναι ἀγαθὴ καὶ περιπαθῆς! Εἰς αὐτὴν δυνάμεθα ν' ἀνοιξώμεν τὴν καρδίαν μας, νὰ ἐξομολογηθῶμεν τὰ μίσθ μας μετ' αὐτῆς δυνάμεθα νὰ μοιρασθῶμεν τὰς πικρίας προσβληθείσης φιλοτιμίας, καταπεσούσης ἀξιοπρεπείας διαφυσθεισῶν ἐλπίδων. Αὕτη δὲν μᾶς φρονεῖ, διότι ἀληθῶς μᾶς ἀγαπᾷ· αὕτη δὲν μᾶς ἐμπαιζει οὔτε θὰ θελήσῃ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ διὰ μομφῆς, ὡς ὑπαίτιους τῶν συμφορῶν μας. Αὕτη εἶναι γυνή, ἀλλὰ πλησίον μας ἔχει θέσιν μητρῶς· καμμία ἐκ μέρους αὐτῆς ἐπιπληξίς ἢ ἀπλή παρατήρησις μὴ ἀποβλέπουσα εἰς τὴν βελτίωσιν ἢ εἰς τὴν θεραπείαν ἡμῶν. Δυνάμεθα νὰ ὤμεν μεγαλείτεροι αὐτῆς κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ αὕτη φέρεται πάντοτε πρὸς ἡμᾶς ὡς πρὸς μικρὰ παιδί, δυναμένη καὶ ἐπὶ τῶν χειρῶν τῆς ἐπι νὰ μᾶς βροσάσῃ.

Ἡ ἀδελφὴ ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς, ὡς δὲν δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο εἰς τὰς ἀγκάλας κανενὸς ἄλλου ἀνδρός· εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συζύγου συστέλλεται, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρὸς αἰσθάνεται σεβασμὸν, εἰς τὰς τοῦ υἱοῦ δὲ θέλει νὰ ἦναι συντηρητικὴ· ὁ δὲ ἀδελφός δὲν εἶναι οὔτε σύζυγος, οὔτε πατήρ, οὔτε υἱός, ἀλλὰ, μετέχει ἐξ ὄλων τούτων. Οὗτος εἶναι ἀνὴρ, καὶ ἡ ἀδελφὴ δύναται νὰ στηριχθῆ ἐπ' αὐτοῦ ὡς εἰς δύναμιν, ἢ τις προστατεύει καὶ ὑπερασπίζει εἶναι ἀνὴρ ἀλλὰ ποῖ δὲν δύναται νὰ γίνῃ αὐστηρὸς κριτὴς εἰς τὰ παραπτώματα τῆς ἀδελφῆς αὐτοῦ, προσπαθῶν

αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ διορθώσῃ τὸ παράπτωμα καὶ νὰ σμικρύνῃ τὴν θλίψιν· ἡ ἀδελφὴ εἶναι βεβαία ὅτι ὁ ἀδελφός αὐτῆς ἤθελε σφάλει ὡς καὶ αὕτη, ἐὰν οὗτος ἤθελε εὐρεθῆ ὑπὸ τὰς αὐτὰς περιστάσεις, ὥστε εἶναι βεβαία ὅτι θέλει τύχει τῆς ἀπολύτου ἐπιεικειᾶς του, θέλει προκαλέσει συμπάθειαν τοιαύτην οἷαν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἡμῶν ἐδείκνυε.

Ἡ ἀδελφικὴ ἀγάπη εἶναι αἶσθημα πολυτελείας, ἐφ' ὅσον τὸ αἶσθημα τοῦτο εἶναι ἀσθενῆ καὶ ὀλιγαρκές καθὼς εἰς τὰ ἄλογα ζῶα, τοιοῦτο δὲ παρουσιάζεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις τῆς κοινωνίας, καὶ εἰς τὰς ταπεινὰς ψυχὰς. Τὰ τῆς πολυτελείας αἰσθήματα, εἶναι τὰ μᾶλλον συγκεχυμένα, ὡς ἔχοντα τὰ ὅρια αὐτῶν ἀσφῆ, εἰς τρόπον ὥστε εὐκόλως συγχέονται ταῦτα μετὰ ἄλλα τοιαύτης φύσεως αἰσθήματα. Ἡ ἀληθῆς ἀδελφικὴ ἀγάπη, (τὸ εἶπομεν ἤδη), φθάνει μέχρι τοῦ πλατωνικοῦ ἔρωτος, ἀνέρχεται εἰς τὸ ὕψιστον σημείον τῆς εὐλικρινεστέρης φιλίας, τοῦτο δ' ἐπιμαρτυροῦσιν οἱ ἐκ τοῦ στόματος δύο ἀληθῶς ἀγαπωμένων φίλων συχνότατα ἐξερχόμενοι λόγοι, θελόντων νὰ ἐκφράσωσι τὴν ψυχικὴν αὐτῶν σύνδεσιν: Σὲ ἀγαπῶ περισσότερον ἀδελφοῦ. Εἶσαι μᾶλλον ἀδελφός μου ἢ φίλος μου. Ἡ φιλία ἡμῶν εἶναι ἀδελφότης τῶν ψυχῶν μας. Ἡμεῖς δὲν εἶμεθα φίλοι, εἶμεθα ἀδελφοί!

Ἐπιτίς ἐκ δύο ἀληθῶς ἀγαπωμένων ἀδελφῶν ἀκούει τις ἐκφραζόμενος τοὺς λόγους:

Ἡ μεταξύ ἡμῶν ἀγάπη εἶναι φιλία ἱερά. Ἡμεῖς καὶ ἀνεὺ τῶν δεσμῶν τοῦ αἵματος θὰ εἶμεθα ἐπιστήθιοι φίλοι.

Ἐὰν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ χωρίσω τὸν ἰδιαιτέρον χαρακτήρα τῶν φιλικῶν ἐκστάσεων ἀπὸ τὸν τύπον τῆς ποιητικῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἤθελον ἀποδείξει ὅτι εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν ὑπάρχει μεγάλη συγγένεια ψυχῶν, ἥτις ἀνευθεῖ ἡμᾶς ὑπεράνω τῆς ὕλης, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν, ἢ φωνὴ τοῦ αἵματος συγκρατεῖ ἡμᾶς ἰσχυρότερον πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν ἐστίν, καὶ συνεπὼς μᾶς διαθέτει θερμότερον πρὸς αὐτήν, πλείονας συγκινήσεις δι' αὐτὴν αἰσθανόμεθα, περισσοτέραν τρυφερότητα πρὸς αὐτὴν τρέφομεν. Εἰς τὰς ἐκστάσεις τῆς φιλίας κυρίως ἢ φαντασία ἐπενεργεῖ, ἀλλ' αἱ τῆς ἀδελφικῆς ἀγάπης ἐκστάσεις ἐκ τῶν σπλάγγων ἀπορρέουσι. Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν ἢ διαφορά τοῦ φύλου διαταράττει καὶ ἀλλοιεῖ τὰς φιλικὰς ἐκστάσεις μετὰ γούσα ταῦτας εἰς τὰς ὅλων διάφορον, ἐνῶ κατὰ τὴν δευτέραν ἢ διαφορά τοῦ φύλου εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀναγκαία καὶ ἰρκούντως συμβάλλει ἔνα καταθερμάνῃ τὰς καρδίας, ἢνα ἐξευγενίσῃ, λεπτόνη καὶ συγκινήσῃ τὰς ψυχὰς αἵτινες μεταρριπύονται ὁμοῦ εἰς τὸν ὑψηλὸν τῶν αἰσθημάτων Ὀλυμπον.

Πλείστα παραδείγματα ὑπάρχουσιν ἀδελφικῆς ἀγάπης, ἀφοσιώσεως καὶ οὐταπαρησίας, ἄτινα θὰ ἠδύναντο ἀκοῦσασιν νὰ δώσωσιν ἐμπνευσιν εἰς τε τὸν καλλιτέχνην καὶ εἰς τὸν ποιητὴν. Ἀλλ' ἐὰν τις ἀπεπειράτο νὰ περιγράψῃ πάσας τὰς ἀνθρωπίνους ἐκστάσεις, θὰ προσέκρουεν εἰς τοιαύτην ἐπιχειρήσιν, διότι ἀνίσχυρος πάντοτε καὶ ἀνεπαρκὴς καθίσταται πᾶσα ἀνθρώπινη δύναμις, πρὸς τελείαν καταμέτρησιν τοῦ ψυχολογικοῦ σύμπαντος.

Ἐκ τῶν τοῦ Montegszza.

Μαλαθίνα Μαλατάκη.

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΗΣ

Ἦτο ἐσπέρα· ὁ ἥλιος ἀπεχώρει παραλίθων εἰς τὰ σκότη τὴν φρούρησιν τῆς γῆς καὶ ἐξαφανιζόμενος ἐν τῇ εὐθείᾳ συχνὰ προέβαλλε διὰ μέσου τῶν βράχων τὴν ἀνήσυχον καὶ ἐξνήν κεφαλὴν του. ὅπως ἐπιβλήψῃ καὶ ὕστατον τῆς χώρας, ἅς κατέλειπεν εἰς τὴν διακρίσιν τῆς ἀπίστου νυκτός, ἥτις πολλάκις ἐν τῇ βραχεῖα παύσῃ τῆς συντελεῖ καταστροφῆς δι' ἃς ἐπὶ αἰῶνας διστάζει ἡ γῆ.

Ὁ αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος ὁ Κομνηνός ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Ἀλῆ-Μελέκ ἀκατάσχετος ὑπέταττε τὰς χώρας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, μόλις πρὸ τῆς ἰσχυρᾶς καὶ μεγάλης τῶν Κομνηνῶν πλοῦτος ἀνακοτεῖς τὴν δρυμὴν.

Ἰκὲν ὑποστῆ πολλὴν φθορὰν καὶ κόπον, ὅπως κυριεύσῃ τὰς δύο προμαχούσας τῆς πόλεως μονὰς, τὴν τῆς Κουκκασοῦ ἔνθα ποτε ἐξοριστος καὶ ἀσθενῆς ἐνοσηλεύθῃ ὁ μέγας ἱεράρχης Χρυσόστομος, καὶ τὴν τῆς Πιτυοῦντος ἔνθα ἀπέθανε καὶ ἐτάφη, ὡς οἱ εὐχάριτοι μοναχοί, γενναίως ἀγωνισθέντες, δὲν παρέδωσαν τὸν ἱερὸν χώρον, ἐὰν μὴ πρῶτον ἐκλυψαν αὐτὸν διὰ τῶν ἱρωικῶν πτωμάτων των.

Καὶ ἤδη ἀνεπαύετο ἐκ τῶν μόχθων ὁ Ἀλῆ Μελέκ, λυμαινόμενος τὰ περιχώρα, καὶ ἐστρατοπεδευμένος ὑπὸ τὴν σκίαν τῶν ἀνατολικῶν τοιχῶν, ὅλπετο πρὸ αὐτοῦ τὴν πόλιν ἐξείρουσαν ὑπερηφάνως μέγχοι νεφελῶν, τὰ ἐπὶ βράχων ἐκτισμένα φρούρια τῆς Κ υ ρ ἁ ς Ε Ὑ ὁ ο κ ι ἄ ς, καὶ περιφρονούσαν ὡς μηρηκίαν τὰ ἀτελεύτητα στήθη τοῦ ἐχθροῦ τῆς, βαθέως ὑπνώττοντα ἐν τῇ σιγῇ τῆς ἀεληνίου νυκτός ἐνῶ ἐξ ἄλλου μίαν πύλην λίθρα ἠνοίγετο πρὸς ἄνδρα ἐπιπικρον σπεύδοντα νὰ ἐξέλθῃ.

Ποῦ ἀπῆρχετο ἐν τοιαύτῃ νυκτὶ ὁ διοικητὴς, καταλείπων πρὸ τοῦ ἐχθροῦ τὴν πόλιν ἄνευ ἀρχηγού; Ποῦ ἐπορεύετο μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, μὴ ἐπηρεαζόμενος οὐδ' ὑπὸ τοῦ ἀπαικτοῦ οἰωνοῦ, ὃν ἐσήμανεν ἡ ἵππος του γονυπετήσασα πρὸ τῆς πύλης, ὡσεὶ ἀρεσκομένη νὰ ἐξέλθῃ τῆς τοιχῶν, οὐδὲ ὕψων τὸ βλέμμα ὅπως ἴδῃ τὸν οὐρανόν, ὅστις ἐφάνετο κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην π' ἑπιότερον τοῦ συνηθούς ἀπομακρυσμένος τῆς γῆς, ὡσάν νὰ ἐφρικίεσαι καὶ ἀπεστραφῇ ἐπὶ τῇ θείᾳ τῶν σπαραγμῶν καὶ τῆς ἀθλιότητός τῆς· ἀλλ' ἔτρεχεν, ἔτρεχεν ἀπνευστί, ἐνῶ οἱ βραχνοὶ κρωμοὶ τῶν νυκτοκοράκων κηρύοντων τὰ πτώματα τῶν γενναίων μοναχῶν, ἀντήχουν ἀνὰ πᾶν βῆμα τῆς ἵππου, μὴ ἐγγιζούσης πλέον τὸ ἔδαφος ἐκ τῆς ταχύτητος, ἢ μόνον ὅπως τὸ ἀπωθήσῃ.

Εἰς ἀπόστασιν τριῶν ὥρων, μακρὰν πύσης ὁδοῦ, μεταξύ ἀποτόμων βράχων, ἔκειτο ὁ Πύργος τῆς Κόρης, ἐπὶ ὑψηλῆς καὶ ἀπορρώως πέτρας ὀρθοῦς ἐνος. Ζοφερὸς καὶ ἄφαντος ἐν μέσῳ τῆς ἀπειλητικῆς σκοτίας, περιβέβαλλετο ὑπὸ ἀγέλω μεγαλείου, καὶ μόλις ὑποτρέμον τι φῶς, λάμπον ἐν τινι τῶν ὑψηλοτέρων αὐτοῦ παραθύρων, παρεῖχεν ἐλπίδα παρήγορον εἰς τὸν πλάνητα δέτην.

— Προσεύχεται τὸ εὐσεβὲς κοράσιον. ἐπιθυροῖεν ὁ διοικητὴς, καὶ φθῆς ἔκρουσε τὴν πύλην.

Ἡ λάλος τῶν βράχων ἠχώ ἐπανάλαβε πενήθμως τὸν κρότον τοῦ ρόπτρου, καὶ μορφῆ τις διεγράφη ἐπὶ τῶν κιγκλίδων τοῦ φωτεινοῦ παραθύρου, φωνὴ δὲ γυναικεῖα ἠκούσθη ἔρωτῶσα.

— Ποῖος κτυπᾷ;

— Ἐγὼ, Εἰρήνη, ὁ διοικητὴς, θέλω νὰ σοὶ διηγήσω.

— Περιμένουν, ὅπως κατέλθω, διότι οἱ ἄνθρωποι μου ἐκοιμήθησαν.

Μετὰ τινα λεπτὰ οἱ σιδηροὶ μοχλοὶ ἐκρότησαν, καὶ ἡ βαρεῖα πύλη ἠνοίγη ὑπὸ γυναικῆς κρατούσης λύχνον τοῦ ὁποῦ ἡ λάμψις ἐφώτιζε μορφὴν, δι' ἣν πᾶσα περιγραφή ἔσται περιττὴ καὶ ἀνωφελεῖς ἐὰν γνωρίζωμεν, ὅτι ἡ Κόρη τοῦ Πύργου, ὑπὸ πᾶντων ἀνωμολογεῖτο ὡς ἡ περιχλωστέρα κόρη, οὐ μόνον τῶν Κομνηνῶν, ἀλλὰ καὶ ὄλων τῶν πέριξ πόλεων.

— Εἰρήνη, τέκνον μου, πῶς δὲν φοβεῖσαι καὶ ἀνοίγεις μόνη τὴν θύραν εἰς τοιαύτην ὥραν;

— Ἀφίεμαι εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἰψίστου· μὴ ἐὰν ὑπ' ἄλλου ἀνοίγῃ ἢ θύρα, δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ καὶ πάλιν τὸ πεπρωμένον;

— Καὶ δικεῖ, κόρη μου, δὲν ἔρχεσαι εἰς τὴν πόλιν, ὅπου τοσαῦτες σὲ ἐκάλεσα; πρὸς τί νὰ μένης ἐδῶ ἐκτεθειμένη εἰς τοὺς κινδύνους μόνῃ καὶ μὴ ἠγάπητες νὰ εἶθω αὐτοπροσώπως ὄπισθ, σὲ καταπεῖσω;

— Καὶ μήπως θὰ εἶμαι ἀσφαλεσττέρα ἐκεῖ; τίς θ' ἀνακαλύψῃ τὸν ἐντὸς τῶν βράχων μεμακρυσμένον τοῦτον πύργον; ὀλίγοις γινώσκουσιν τὴν θέσιν του. καὶ οὐδεὶς θέλει με προδώσει. Διέπραξες μεγίστην ἀπειροκείλιαν, ἄρχον, ἀφῆσθαι τὴν πόλιν εἰς τοιαύτην νύκτα· δὲν ἐφοβήθης μὴ τὴν κυκλώσῃ ὁ ἐχθρὸς καὶ μείνης ἐκτός;

— Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ σὲ ἀφῆσω, ὁ Ἀλῆ-Μελέκ ἤκουσε περὶ σοῦ, καὶ ὡς μανιώδης ζητεῖ ν' ἀνακαλύψῃ τὸ καταφύγιόν σου· ἐγὼ δὲ, ὑπεστῆχον εἰς τὸν πατέρα σου θυγῆσκοντα, νὰ σὲ προστατεύσω ὡς ἴδιαν μου θυγατέρα· ἄλλως τε ἡ πόλις οὐδένα διατρέχει κίνδυνον· ἀφῆκα ἀντ' ἐμοῦ τὸν ἀνεψιόν μου, καὶ ὡς στρατηγὸν τὸν Μαυροῦλ· γνωρίζεις, εἶνε μέγας πολέμαχος ὁ ἀνδρεῖος οὗτος νέος.

— Οἱμοί, ἐξέφευ μελαγχολικῶς ἡ κόρη τῶν βράχων· ἠδύναται νὰ

είνε μέγας πολέμαρχος εις άλλον αιώνα, εις την εποχήν μετ' όμους μέγας μάχας μόνον δύναται νά γίνει, στρατηγός άνου στρατού! . . . Είναι γενναίος ό Μανουήλ, αλλά φοβόμαι τόν άνεψιόν σου όστις διχρονεί προς αυτόν.

— Ναι, διότι νομίζει ότι τόν εύνοεί; γνωρίζεις ότι σε ήγάπα, και ήθελε νά σε νυμφεύη, διατί ήρνήθη;

— Δέν είναι εποχή γάμων ή εποχή μας; ό νυμφεύόμενος σήμερα, γεννά αιχμαλώτους δια τόν βράχον.

— Τώρα προσηλώθη εις νέον έρωτα, προς την κόρην του διοικητού της Σινώπης; γνωρίζω δέ ότι έγώ ούδέποτε θα συγκατανεύσω εις τούτον γάμον, είρρίσκειται άπρησχολήμενος και δέν τά έχει τόσον καλά μέ τόν Μανουήλ.

— Όπλή ήπου άνερχόμενον τόν βράχον διέκοψε τόν διοικητήν άγγελιαφόρος ήρξεν κομίζων πέντιμον είδήσιν κατατροφής.

— Τά Κόμα έπροδίδηται. Ό στρατηγός Μανουήλ ήρηγήθη.

— Τά Κόμανα έπεσαν! ήρξην ναπολιάνω και έγώ, δέν δύναται νά είπιζητή ό διοικητής; της πόλεως! . . . Άλλά τό, τέκνον μου; Θεέ, ή κόρη μου;

— Φέρε την έδώ όμοσ μέ όσους δικασθώσιν! έφώνησεν ή Είρήνη προς τόν έξορμηθέντα τού πύργου και όρμακίως άνερχόμενον διοικητήν, είτα δέ γονυπετήτατα ήρξεν προσευχόμενη υπέρ των ψυχών των θνησκότων.

Τήν πρωίαν περί την άνταλήν του ήλίου, έφάνη άνερχόμενος προς τόν πύργον ό στρατηγός Μανουήλ πληγωμένος μετά τόν λειψών του στρατού του, φέρων μεσ' έκτου όσας ήδυνήθη νά διασώτη γυναίκα, έν αι; και την θυγατέρα του διοικητού προφήσαντος; νά φωνηθή έν τή πόλει, άφού είδεν έξαρχασθείσαν την σωτήριαν του τέκνου του, έπεσε δέ προς τούτους και λεπτομερεστέρας πληροφορίας περί τού τρόπου της άλωσης της πόλεως.

Ό άνεψιός του διοικητού πρό ήμερών συναννούμενος μετά του Άλη-Μελήκ, την παρθέσιν των Κομάων επί τού όρου νά συνεργήση όστος εις τόν πολυώμον μετ' της θυγατέρος του διοικητού της Σινώπης γάμον του, εις όν άντίσταντο ό θεός του, λαζών ύπόσχεσιν, παρέδωκε την πόλιν πλην άκρολύου; φοβούμενος μή μετά την κατοχήν αυτής ό βράχος άνείστη τας ύποσχέσεις του, περιέγραψε την Κόρην του Πύργου, περί ής έκ των προτέρων είχε πολλά ακούσει ό Άγριος κατ'αρχής, δια των δελεαστικώτερων χρωμάτων, εξαίρων την εύνοιαν του βασιλικού αίματός της, τό άπορριμύλλον κάλλος και τας γνώσεις της, προσέτατον δέ ότι ήθελε τόν δόγησήν εις τό Άγνωστον κρησφύγετόν της, ήνα ως ένωμφέμενο την έρωμένην του.

Ό απόγονος του Άλα-Άρσλάν, είημμένος τό πνεύμα έκ των διαφόρων περιγραφών της διαθήμης επί καλλονή κόρης, και κατεπλημένος έκ του κατ'αφαντασίαν έρωτος, όστις είναι ό σφοδρότερος και έμπληστερος παντός άλλου δια χαρακτηρη άγριον και όρμητικόν, άνεπτυχθέντα μέσω αίμάτων και φόνων, όσος ήτο ό τού Άλη-Μελήκ, έμεσάτευσε, ήπειλήσε, διέταξε, και έντός όλίγιστων ήμερών ένωμφεσε τόν προσδοχόν, όστις, μή δυνάμενος ή νά φωνή συνεπής εις την δουλειάν ύπόσχεσιν προς θηριώδη τύραννον, ώδήγησεν αυτόν εις τόν Πύργον της Κόρης, ένθα οι φυγάδες άνέμενον την άνάστροφιν του στρατηγού, όπως άτέλθωσι τού έπισφαλούς έκείνου καταφυγίου, προς τούς έν Οινόη συγγενείς των.

Μόλις έφάνη ό Μελήκ μετά του στρατού του, ό γενναίος Μανουήλ, καίτοι πάττων, έξήλθε μετά των άνδρειοτέρων στρατιωτών του ίνα μαχόμενος άπασχολήση τόν έχθρόν, και παράσχη τόν άπειτούμενον κειρόν προς τούς έντός του πύργου, όπως δραπετεύσωσι δια κρυφίας ύπογείου διάδου διηκούσης μέχρι τής πέραν των βράχων έκτεινομένης πεδιάδος.

Πολλίαις έφώρμησεν ό έχθρός προς άνδρον, άλλ' άπεκρούσθη κοιτερός, μέχρι ου ό Μανουήλ, πληγείς θανάσιμως παρά τό χεΐλος του κρημονού, ώλλίσθησε και έκυλίσθη νεκρός έν αύτώ.

Γενικής τότε επικρατητάτης συγχύσεως και σφαγής, ή θέσις παρεδίδη και οι έχθροί έπέτελήσαν μηχανώδεις κατά του πύργου.

Η Είρήνη παραφλύττωσα, και ίδούσα τά γενόμενα, έπέσπευδε την δουπέτευσιν των ένοπλιωμένων άλλ' ότε παρεδίεστη ή πύλη, όπως περισπήτη την προσοχήν του έχθρού και διευκόλησεν την απόδρασιν της θυγατέρος έκείνου, όστις χάνει αύτης τά πάντα έθυσίας. ή ήρωική κόρη διεληθύσε ως άκαριαία αύτης πρό των ομακίων του έκφρονος έκ θοιζέμενον και πόθον Μελήκ, έδραμε προς την έν τω κέντρω του κυλιερότου πύργου έλικοειδή κλίμακα την άγροταν μέχρι του έπιστάγου, και άνήρξεν αύτην έν φανταστική ταχύτητι.

Ό Άλη-Μελήκ εις την άστρακίαν έκείνην λάμψιν άνεγνώρισε την κόρην της φαντασίας του, ήν μάτην μετά τούστας λύσεις άνεζήτησε μέχρι τούδε, φρίστων δέ και βουγώμενος έρρίφη κατόπιν της. Η χροστή κόρη της ήπλοστο κυματίζουσα εις τόν άνέρα έν τή τρυφή άνεζήτη, και ό αγλαυτώδης τράχηλός της προείβαλλε πάλλευκος ύπό την έκφυρόντων πορφύραν. Δύο μόνον βελμίδες τόν

άπεχώριζον και έμαίνετο μή δυνάμενος νά υπερβή την μηδαιμινήν έκείνην άπόστασιν.

Έφρασαν εις τό έπίστεγον και τό έπίπεδον του έδάφους συνέδραμε την καταδύειν κατέφρασαν αύτην παρά τις πολέμαστρας και τείνας τους βραχίονας την συνέλαβε μεθύων και λιποψυχών.

Άλλ' έκείνη μή διακόψασα την όρμήν ήτις την έφερε τρέχουσαν, ετινάχθη εις την άυστον τούστων άκαριαίως, ώστε ό Άλη-Μελήκ πιστευων ότι την έκράτει, έθλιψεν επί του στήθους του τό κενόν έν τή πορφύρα, ήν έκείνη απέλιπεν εις τους βραχίονας του.

Ταχέως όμως άρυπνισθείς έκ της διεψύσεως των προσδοκιών του, είδε την χιονώδη έσθλήτά της κυνατίζουσαν, την κόρην κρημιζομένην από του άκαταμετρήτου ύψους του πύργου, καταπεσούσαν επί του βραχίονος χείλους του κρ'νοού, δλιοθήσαν έν τω αίματι του Μανουήλ, και κατόπιν κυλισθείσαν εις τά βίθη του βράχου, ένθα έκείνος την άνέμενε.

Ό Άλη-Μελήκ, παράρων έκ της δεινής άποτυχίας, έδραμε προς τόν κρημόν, όπως νεκρόν κύν την κυριεύση.

Τήν είδεν υπέρ ποτε περικλήθη και ούρανίαν έν τω ήρωϊσμώ της, άνεπτυομένην επί του γενναίου στήθους του συμμάχου της, και παράρρος εις την θέαν έκείνην, διεπέρασε δια της λόχης του τά δύο πτώματα μετά τρυμερών κρυών διατάξας νά κρημισθή ό πύργος επί αυτών και νά τ' άποκρύψη από την όψιν του.

Πλήν τούτο δέν ήρκει όπως ίκανοποίηση την λύσαν της καρδίας, και πριν συντελέση τό έργον της κατατροφής άπήλθε ζητών νά πνίξη έν τή βοή των πολέμων τού άπολεσέντος άνείρου τόν άνελατον πόθον. Άλλ' έκτοτε ούδέμιν έπιτυχίαν ή'υνήθη νά δρέψη. Είς την άμέσως μετά ταύτα συνθεσίαν προς τούς Οίονες; μάχην ήττην κατ' κράτος, και άδυνατών νά εξαλειψή έκ του πνευματός του την άνίμνησιν του φίσματος της Κόρης του Πύργου, άπέθανεν έντός όλίγου, ό δε ταφος του δεικνύεται έτι σωζόμενος παρά την κοινόπολιν Νεοκίταρείαν.

Τήν σήμεραν έν μόνον έρείπιον τέλους άπέμεινεν έκ του πύργου, καλούμενον ύπό των έγχωρίων Κήζ Καλασι, (Κόρης Πύργος), και παρ' αυτό χάνει ή όπη της ύπογείου διάδου, δέν έδραπέτευσε οι φυγάδες των Κομάων.

Τοιαύτη διασώζεται παρ' όσας περί του Πύργου και του τρόπου της άλωσης των Κομάων, λέγεται δέ ότι υπήρχεν έν Οινόη τουρκικόν τι έγγραφον ιστορικών ακριβώς τή της παραδόσεως της πόλεως, όπερ άνεζήτησασ δέν εύρον; άλλ' έληρηροφρήθη, δια ήγόρασεν αυτό Έλληνα τις όπως δημοσίευση μετάρρασίαν του. Άγνώ έν τό έπραξε μέχρι τούδε; όπως δήποτε, τό χειρόγραφον τούτο έσται ή Λυδία λίθος των έμών πληροφοριών έν ώσιν άληθείς ή ού, διότι τας έλαβον παρ' άρχιμάτων όλως προσώπων.

Δεινομήχη Παναγιωτίδου.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ ΛΣΗΑΣΙΑΣ ΒΛ ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Από της παρελθούσης Κυριακής άρχάμεναι αι εξετάσεις του άρίστου τούτου Παρθεναγωγείου εξακολούθησαν δι' όλης της εβδομάδος. Σήμεραν δ' αι μαθήτρια εξετάζονται την Ώδικήν και την Γυμναστικήν.

Άσφαλώς δύναται νά είπη τις ότι τό Παρθεναγωγείον της δεσποινίδος Σκορδέλη άντιπροσωπεύει ώρισμένα παιδαγωγικά άρχά, και ταύτας δι' έκλεκτού προσωπικού και δι' έργασίας συστηματικής πραγματοποιεί.

Έν ταις άποκρίσει των μαθηριών έβλεπέ τις την φυσικήν και κανονικήν ανάπτυξιν του πνεύματος αυτών, ένθ' τα ποικίλα και έντεχνα χειροτεχνήματα και τά έργα της ίχνογραφίας, ζωγραφικής και άνθοποιικτικής, έλάσαντα τόν θυμασμόν πάντων, μαρτυρούσι την πρακτικήν τάσιν, ήτις δίδεται εις τας παιδευόμενας.

Άλλά τό Άστικόν Παρθεναγωγείον έχει και τούτο τό ίδιαζον, ότι αυτό καθ' αυτό παραδειγματίζει τας μαθητριάς του, όταν αύται βλέπωσι τας τρεις νεκρωτάτας δεσποινίδας Σκορδέλη μετά ζήλου και άκαμάτως δι' όλης της ημέρας έργαζόμενας έν αύτώ.

Χάριν των άναγνωστριών ήμών δημοσιεύομεν τό λογίδριον της διευθυντριας Δος Άσπ. Σκορδέλη δια τας έν αύτώ ύγιεις και γενναίας άρχά:

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ Κας ΑΣΠΑΣΙΑΣ ΣΚΟΡΔΕΛΗ

Φιλόμουσος και σεβαστή ομήγυρις,

Έκεινο, τό όποϊον διακρίνει τούς νεωτέρους χρόνους πάντων των προγενεστέρων αιώνων, είναι ή μεγάλη προς την γενικήν έκπαίδευσιν τάσις των κοινωνιών. Αυτή δέ ως και πάσα άλλη πρόδος χαρακτηρίζει κατ' έξοχήν τούς χριστιανικούς ζητείτας, και δι' αύτης μόνης, δύναται νά έπιτευχθή ή ύψιστη και θειοτάτη του Εύαγγελίου διδασκαλία τας ισότητος και της αγάπης.

Πολλαι και ποικίλαι διαφοραι ύλικαι δύναται νά χωρίζωσι τούς ανθρώπους. Άλλά δια της πνευματικής μορφώσεως και ήθικής άνυψώσεως των ανθρώπων αποκαθίσταται ή ισότης μεταξύ αυτών και έπομένως ή αδελφότης. Διότι ή πνευματική άνάπτυξις καθιερει πάσας τας διαφοράς και συνάπτει τούς ανθρώπους εις μίαν οικογένειαν πατέρα έχουσαν τόν ούρανιον πατέρα.

Αυτή καθιστά τόν Διογένη, μόνην περιουσίαν έχοντα την ήραν και τόν πίθον, ίσον προς τόν μέγαν Άλέξανδρον «Αν δέν ήμην Άλέξανδρος, ήθελα νά είμαι Διογένης,» είπεν ό μέγιστος της ιστορίας ήνθρ.

Τά άλλα αγαθά γεννώσι διαφοράς, πολλάκις έριδας, πόλέμους, καταστροφάς. Πλούτος, δόξα, ρώμη, κάλλος, ισχύς θεωρούνται αγαθά και δύναται νά είναι τοιαύτα; άλλ' είναι αγαθά ανίσότητος, κινούναι πάθη και μίσος, και ούδέποτε δύναται νά γείνωσι κοινόν κτήμα άπάντων. Μόνη ή παιδείσις είναι αγαθόν, στερεόν την ισότητα, αυταρκής καθ' έαυτήν, ανεξάντητος και δυναμένη νά μεταδοθή εις πάντας, ως έν τούτου; δέ όχι μόνον ούδέν γάνουσα, αλλά μέγιστον πορίζουσα εις την άνθρωπότητα κέρδος; κοινή γινομένη.

Η τάσις λοιπόν αύτη προς γενικήν διάδοσιν της παιδείας είναι καρπός της ευαγγελικής διδασκαλίας. Τοιαύτη δέ παι-

δείσις είναι ή έν φόβω και νοουθεσία Κυρίου, ή παιδείσις ή ερωτίζουσα τόν νούν και εξευγενίζουσα την καρδίαν.

Άλλά την ύψηλήν ταύτην έννοιαν λαμβάνει ή προς την παιδευσιν τάσις, όχι όταν αύτη θεραπεύηται ή και επιβάλληται ύπό των κυβερνήσεων μόνον, άλλ' όταν βλέπωμεν προς τας κυβερνήσεις νά συναμιλλώνται ή κοινωνία, ή κοινότης, ή οικογένεια, ύποστηρίζουσαι και ένισχύουσαι ιδιωτικά έκπαιδευτήρια ή ιδρύουσαι αύτα τοιαύτα.

Έν καιροίς κρίσιμους τί κάμνοσιν οι φιλοπάτριδες πολιται; Αδύορμητοι έχονται εις έπικουρίαν και εις έπίρρωσιν της πολιτείας. Σχηματίζουσιν έξ ιδίων έθνοφρουράς, συγκροτούσι σώματα έθελοντών, διοργανίζουσιν έπιμελητείας και νοσοκομεία. Ούτω και έν καιροίς ειρηνικούς οι πολιται σπεύδουσιν εις έπικουρίαν της πολιτείας προς κοινήν διάδοσιν ύγιους παιδύσεως ύποστηρίζοντες ιδιωτικά έκπαιδευτήρια, εις τά όποια ως εις οικογενειακά παιδαγωγεία αναθέτουσι την χριστιανικήν άγωγήν και την ήθικήν παιδείαν των φιλάτων τέκνων των.

Ούτω τά ιδιωτικά παιδευτήρια όφείλονται εις την ιδιαιτέραν των οικογενειών μέριμναν υπέρ της εύρωτέρας διαδόσεως, παιδύσεως τελειοτέρας και μάλλον εξηκριβωμένης. Πολλαχού δέ της Εύρώπης πρό πάντων δέ εις τας πολιτείας της Άμερικης τά ιδιωτικά έκπαιδευτήρια υπερτεροσιν πολύ κατά τόν αριθμόν τά δημοσία. Η δέ πολιτεία δια των άρμόνων όργάνων της; άκούσα την υπερτάτην έποπτείαν επί αυτών, παρέχει εις αυτά τό ήθικόν κύρος και τά περιθάλλει μέ την μητρικήν ύποστηρίξιν της.

Καθώς δέ εις πόλιν εύρύγειαν και λαμπράν κόσμον μέν περιουσίαν αι καλά πλατείαι και οι καλλίδενδροι δημοσιοι κήποι, συνεπαυξάνουσι όμως την καλλονήν και την υγιεινότητα οι κομψοί ιδιωτικοί κήποι και οι πολυανθείς παράδεισοι, ούτω τά ιδιωτικά έκπαιδευτήρια έπιρρωνούσι την δημοσίαν έκπαίδευσιν και πολλαπλασιάζουσι τούς καρπούς αυτης.

Πολλά και σπουδαία επιβάλλονται καθήκοντα εις τά τοιαύτα έκπαιδευτήρια ως έξ αυτης της τοιαύτης καταγωγής των. Άλλά πάντα δύναται νά συγκεντρωθώσιν εις μίαν έν-

ANDRÉ THEURIET

ΜΙΑ ΤΥΧΗΡΑ

Ούτω ποτέ έδώρησαν εις αύτην άγερρήν συσκευήν του καφέ κατά την ήμέραν του νέου έτους. Και ή μέν Ίωάννα δέν εύρισκε λόγους, δια των όποιων νά έκράτη την εύγνωμοσύνην αυτης προς τούς τρυφερούς θείους, άλλά μετά δύο ή τρεις έδουμάς, καθ' ήν στιγμήν έμελλον νά πώσι τόν καφέ, ό θεός άνεφώνησεν, ως έμπνευσθείς:

— «Τί ιδέα! Δέν λαμβάνομεν την συσκευήν της Ίωάννης!»

Και ή μέν δυστυχής νεάνις, περιχαρής και πλήρης εύτυχίας έσπευσε νά κομίση την συσκευήν, την όποιαν έφυλαττε μετά μεγίστης προσοχής πευτετυλιγμένην έν βίβακι και εκόμισεν αύτην θριαμβευτικώς. Τότε δέ πάντες έθαύμασαν την καλαισθησίαν του δωρητού και ή Ίωάννα ακούσασα τις θυμαστικές έπιφωνήσεις, ήσθάνετο έν νέου τό δάκρυκ πύρροντα τούς οθαλίμους έπιφωνήσεις, ήσθάνετο έν νέου τό πολυτίμον δώρον και τη έπομένη τό ώριον χρυσούν καλλιτέχνημα έδείκαστο κεκλεισμένον, βεβαίως έξ άπροσέιτις. έκει, όπου και τά άλλα άγνοήσασα της οικογενείας εύρίσκοντο. Και ούτω παρέρχοντο έδουμάς όσαι, και ούδεις πλέον λόγους έγένετο. Άλλά πρωτα την ή άνεψιή είσεσχόμενη εις τό έστιατόριον είδε τό άργυρόν δώρον κατ'ακρίβειαν έν καλή θέσει έντός της; σκυολήνης του έστιατορίου. Τότε έκπληκτος διημυρνωθή δεινώς.

«Άλλ' είναι ή συσκευή σου!»

«Ανεμφιλόως, άνυμφιλόως,» άπεκρίνατο ό θεός, «είναι πάντοτε ιδική σου, Ίωάννα, μόνον μες την δανείεις. . . Δέν λαμβάνεις

τό καφέ σου έπάνω» δέν είναι αλήθης; Τότε δέν είναι καλλίτερον ή συσκευή νά εύρίσκειται ένταύθα, ή νά σκαριάξη εις τό βάθος του κιβωτίου σου; τούλάχιστον έδώ δύνασαι νά την βλέπης! . . .»

Ούδεις πλέον λόγους έγένετο και ή Ίωάννα συνεφώνησεν άναστασίζουσα. Έξηκολούθουν δέ νά πληρώσιν αύτην δώρων, άτινα έλάμβανον όλα άνεπαισθήτως την αύτην όδόν, την όποιαν είχε λάβη ή συσκευή του καφέ και ό θεός εξηκολούθει νά διακηρύττη δια δυσκόλως ήδυνάτο τις νά εύρη όμοίαν οικογένειαν και δια ή άνεψιή αύτου ήτο πολύ εύτυχής παρ' αυτώ! . . .

«Ίδωμεν,» έλεγον προς αύτην εις παρηγορίαν, απρός τι νά λυπησάι! Γνωρίζεις καλώς, δια δέν δύνασαι νά ύπανδρευθής και δια έν έπλάστης ως αι άλλαι. . .»

«Γνωρίζω, γνωρίζω,» έψέθυζεν όλολύζουσα, γνωρίζω δια είμαι καταδικασμένη νά ζω μόνη. Άλλά αυτό δέ τούτο έν είναι ήττον σκληρόν. . . Νομίζετε δια δέν έχω καρδίαν, ως αι άλλαι; . . .» «Όπόσον είναι δυστυχής αι νεάνις, αιτινες είναι προωρισμένα νά γρησάκωσιν άγριοι! Όποσαι λυπηρά και σιωπηλάι τραγικά! σέψεις και αισθήματα άνικνούονται έν τω βάθει της ψυχής αυτών! . . .» «Αφ' ένός τό θρησκευτικόν καθήκον, ό προς έαυτάς και τούς κοινωνικούς θεσμούς; σεβασμός. αφ' έτέρου τό έστικόν της μητρότητος και ή ανάγκη του άγαπών παλιόσαι καθ' έκάστην πλες άλληλα έν αύταις. Όποια φοβεραι επαναστάσεις δυσκατάβλητοι! Οία λυπηρά αυταπάρνησις άπόρητες! Όπόσον όφείλει τις νά συγχωρή εις έκείνας, αιτινες παροργίζονται και άποτραχύνονται και όπόσον όφείλει νά θυμαζή έκείνας, αιτινες άν και έπιον μέχρι τέλους τό πικρόν ποτήριον, έπειναν όμως αγαθα!»

Κατά την ένηλικιότητα της Ίωάννης ό θεός έδωκεν εις αύτην τόν λογαριασμόν της κηδεμονίας, άλλ' ή Ίωάννα. άν και έγένετο κάτοχος της μικράς αυτης περιουσίας και του έξ ουτης έκ τριών χιλιάδων φάγκων εισοδήματος, κατόκει πάντοτε μετά του θεού.

«Άλλά και ποθ' ύπάγής!» έλεγον έν ύπαινιμοτής ή θεία, «είναι άπρεπές νέα της ήλικίας σου νά κατοική μόνη έν έξτα κατοικία. Και

νοϊαν, τὴν μητρικὴν ἐπίβλεψιν καὶ στοργὴν. Ναί· ἐξ αὐτῆς ἀπορροῦσι πάντα τὰ πλεονεκτήματα καλοῦ ἰδιωτικοῦ ἐκπαιδευτηρίου.

Πᾶν σχολεῖον τόσον καλλίτερον εἶναι, ὅσον περισσότερον πλησιάζει πρὸς τὸν οἶκον, πλησιάζει δὲ πρὸς τὸν οἶκον, ὅταν οἱ μὲν λειτουργοὶ τοῦ σχολείου ὑποκαθίστῳσι διὰ τῆς φιλοστοργίας καὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοὺς γονεῖς, οἱ δὲ παιδευόμενοι ἀνατρέφονται ὡς τέκνα μεγάλης οἰκογενείας. Διὰ τὰς πρῆβνους δὲ εἶτι μεγαλειτέρα ἀνάγκη εἶναι ὅπως ἡ ὅλη ἀγωγή περιβάλληται οἰκογενειακὸν χαρακτῆρα, διότι ὁ οἶκος εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν στάδιον τῆς γυναικείας δράσεως.

Ἐκ τοιούτων ἀρχῶν ὁρμημένη ἡ Διεύθυνσις τοῦ Ἀστικοῦ Παρθενωγαγείου, πρὸς αὐτὰς πᾶσαις δυνάμεσι προσπαθεῖ νὰ συμμορφῶται καὶ νὰ κανονίζῃ τὴν ὅλην ἐνέργειάν της, ἔχουσα ὑπ' ὄψιν ὅτι Ἑλληνίδας παιδεύει, ὑψίστην φιλοδοξίαν της θεωρεῖ νὰ παρσκευάσῃ τῇ πατρίδι μητέρας ἀξίας μὲν τοῦ ὀνόματος, τὸ ὅποιον φέρουσι ἐχούσας δὲ κοινὸν γνώρισμῶν πρὸς τὰς τετιμημένας μητέρας τῶν πεπολιτισμένων ἐθνῶν ὅχι τὸ ψέλλισμα ὀλίγων ξένων φράσεων, καὶ τὴν ἐπίπλαστον μόρφωσιν τρόπων ἐξωτερικῶν, ἀλλὰ τὰς ἀνυψούσας τὴν γυναικὰ ἀρετὰς, τὴν εὐτέθειαν, τὴν οἰκοομίαν καὶ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, τὰ ὅποια παιδεύει ὑγιῆς καὶ διάπλασις εὐγενῆς τῆς καρδίας παρέχουσι· διότι μόνον ἀγαθαὶ καὶ περωτισμέναι μητέρες δύνανται νὰ ἀναπλάσωσι τὴν κοινωνίαν. Ἄνευ μητέρων λείπει τὸ θεμέλιον, λείπει αὐτὸ τὸ ἔδαφος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ ἰδρυθῇ τὸ οἰκοδόμημα εὐλόμου, εὐνομούμενης καὶ εὐδαίμονος πολιτείας.

Τῆς τοιαύτης δράσεως τοῦ Παρθενωγαγείου ἐν ἐλαχίστῳ μόνον μέτρῳ δύναται νὰ δοθῇ ἔλεγχος κατὰ τὰς ἐξετάσεις, ἐν αἷς μόνον τοῦ τί γινώσκουσιν αἱ μαθήτριαι πεῖραν δίδουσιν. Ἡ ἠθικὴ ὁμῶς ἀξία τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νὰ κρίνηται ὅχι ἐξ ὧν γινώσκαι ἀλλ' ἐξ ὧν βούλεται, ἦτοι ἐκ τῆς μορφώσεως τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος. Τούτου δὲ καθημερινὸ κριταὶ καὶ ἐλεγκταὶ εἶναι οἱ γονεῖς, οἵτινες καὶ ἐνισχύουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ δυσχεροῦς καθήκοντος, διὰ τῆς εὐμενοῦς κρίσεως καὶ τῆς ἐμπιστοσύνης των.

Αἱ ἐξετάσεις ἀρχοῦνται ἰπὸ τοῦ Νηπιωγαγείου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Α. Σ. Γιοὺργεθον. Χρήματα ἐλήφθησαν. Μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Ε. Μ. Στενίμαχον.—Κον Ι. Σ. Καοὺταϊνα.—Κον Γ. Γ. Βουδαπέστην.—Καν Υ. Σ. Manchester.—Κον Ε. Μ. Ὑπάτην.—Καν Σ. Κ. Τηνον.—Κ. Ε. Σ. Λάρισαν. Χρήματα ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν Ἡ κ. Παρρὲν γράφει μετὰ τὴν ἀναρρώσιν της.—Καν Ε. Μ. Χάλκιδα. Ὁ φροντισόμεν.—Καν Ε. Α. Σῦρον. Ἄς γράψῃ περὶ τούτου ἡ μήτηρ σας.—Καν Ν. Μ. Βράϊλαν. Τεῦχη ἱστορίας δι' ἐξ συνδρομητρῶν ἀποστέλλονται. Δώσετε ἀντίτιμον Κω Ν. Κ. ἀνευ ἀποδείξεως· σημειώσατε ὀνόματα συνδρομητριῶν πρὸς ἀποστολὴν οἰκείων ἀποδείξεων.—Καν Μ. Α. Νάξον. Ἐπιστολὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Ὁ φροντισόμεν.—Καν Ε. Στ. Τρολιον. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη. Ἀπαντήσωμεν δι' ἐπιστολῆς. Μυρίας εὐχαριστίας.—Κον Α. Εὐ. Βάρον. Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. Παραγγέλιτα δος Σ. Σ. ἐκτελεῖται εὐχαρίστως.—Καν Ι. Οἱ. Σῦρον. Τελευταῖον συρμῶν χρώμα κατὰ τὰς ἐκ Παρισίων ἀναποκρίσεις μας εἶναι τὸ κίτρινον, περὶ αὐτοῦ ἐν εἰδικῷ δελτίῳ πλειότερα.—Κον Φ. Γ. Τρυφῆ. 76 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Νεῖα συνδρομητριαὶ ἐνεγράφησαν. Γράφομεν.—Καν Δ. Π. Ἀθήνας. Ἄντι τῶν ζητουμένων σχεδίων ὧν ἡ ἐκτέλεσις καὶ πολυδάπανος καὶ κοπιαστικὴ, προτιμήσατε στόρια ἐκ μαύρου χονδροῦ τουλίου ἐφ' οὗ προσαρμόζετε συμπλέγματα ἀνθῶν, ἀραβέσκας ἢ κινεζικὰ πρόσωπα τὰ ὅποια κόπτετε ἀπὸ κρετὸν ἢ τσίτα τοῦ συρμῶ.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἰχθύς τηγανητοὶ δι' ἀσθενεῖς. Ἐάν ὁ ἐν ἀναρρώσει ἀσθενὴς ἐπιθυμῇ νὰ φάγῃ ἰχθὺν τηγανιτὸν, κατασκευάζετε αὐτὸν ὡς εἰς: Βρέχετε ἐντὸς γάλακτος μεθ' ὃ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀλευρώσητε τὸν τηγανίζετε μετ' ἐφ' ἑσάκον βούτυρον. Εἶναι τροφὴ γευστικὴ καὶ ὄχι βρεῖα.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Πῶς πλύνονται αἱ φλανέλλαι. Διαλύετε σάτων ἐντὸς γλαροῦ ὕδατος προσθέτουσα καὶ ὀλίγην σόαν μεθ' ὃ καὶ βυθίζετε ἐπανηλημένως τὰς φλανέλλας ἢ τὰ μάλινα ὑφάσματα ἐντὸς τοῦ ὕδατος τούτου χωρὶς νὰ τὰ τρίψητε. Ἐδ τρίψιμον τῶν μαλλίνων ὑφασμάτων συντελεῖ πολὺ εἰς τὸ στένωμα αὐτῶν τὰς ἐξεπλύνετε λοιπὸν ἐπὶ σανίδος καὶ τρίβετε αὐτὰς μετ' ἐφ' ἑσάκον βούτυρον. Ξεπλύνετε κατόπιν ἐντὸς χλιαροῦ ὕδατος καὶ δὲν τὰς στεγνώνετε οὔτε εἰς τὸν ἀέρα οὔτε εἰς ἥλιον ἀλλ' ἐντὸς δωματίου. Πρὶν νὰ κόψητε οἰονδῆποτε λευκὸν μάλλινον ὑφάσμα βυθίζετε προηγουμένως ἐντὸς χλιαροῦ σαπυνοῦδατος.

αὐτὴ ἡ σωματικὴ σου κατὰστασις δὲν θὰ σ' ἀκκλάξῃ τῶν ἐπικρίσεων. Ἐπειτα, ἂν ποτε ἠθάνεις, τίς θὰ σὲ περιποιεῖτο; Ἐδὼ τοῦλάχιστον σὲ περιποιήσεται ἐπιμελῶς καὶ ζῆς ἐν ὁμοίαις. Σκέψαι, ἂν πολλὰ ὄρρανε! εὐρίσκωνται ἐν ὁμοίᾳ θέσει, ἂν ἔχῃσι τοιαύτην τύχην, ὡς σύ!»

Ἄληθῶς ὁμῶς τὴν φιλοξενίαν ταύτην ἀντήμοιθε γενναίως διὰ πλείεστων ὄσον μικρῶν ὕπηρεσιῶν, ἃς ἐκείνοι ἐπιθεξίως ἀπήτουν παρ' αὐτῆς. Διότι καὶ τὸ βιβλίον τῶν ἐξόδων αὐτῆ ἐκράτει καὶ λογαριασμὸν παρὰ τῆς μαγείρου κατ' ἐκείτην ἐλάμβανε καὶ εἰς Παρισίους διὰ τὰς ὑποθέσεις τοῦ θεοῦ καὶ τῆς θεῆς μετέβαινε καὶ ἐν γένει ἦτο συγχρόνως καὶ οἰκονόμος τῆς οἰκίας καὶ φύλαξ καὶ θεράπων τῆς οἰκοδεσποίνης καὶ, ὅσκις προῦκειτο περὶ ἀγγαρείας τινός, ἠπάντοτε πρὸς αὐτὴν ἀπευθύνοντο.

«Ἐμπιστευθῆτε τούτο εἰς τὴν Ἰωάνναν,» ἔλεγε ὁ θεός, «ἐκείνη θὰ εὐχαριστήσῃ ὑπερβολικῶς, διότι κἀνηται ἀργῇ καὶ στενοχωρεῖται!»

Ἐάν ποτε τίς τῶν ἐξιδέλφων ἀπήρηστο εἰς τὰς θέρμας ἢ εἰς τὴν Ἐλβετίαν, ἀπηλλάττετο τῶν μαρμολυκείων, κατελείπουσα αὐτὰ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς Ἰωάννης.

«Ἀγαπητῆ μοι,» ἔλεγε ἰδίως τὰς τελευταίας αὐτῆς ὁδηγίας εἰς τὴν ὄρραν, «εἶσαι πολὺ εὐτυχὴς διότι δὲν ἔχεις τέκνα!... Ἄν ἐργάζεσαι, ὅποιας καὶ ὁπόσας φροντίδας ἔχεις τίς ἐξ αἰτίας τῶν μαρμολυκείων τούτων!...»

Εὐτυχὴς!!! Ἐν τούτοις ἡ Ἰωάννα ἐπίστευσεν ἀληθῶς ἡμέρα τινί, ὅτι ἦτο εὐτυχὴς. Ἐῖχεν ἤδη διέλθῃ τὸ τρικλοστὸν ἔτος καὶ εἶχεν ἀποβᾶλη πλεόν πᾶσαν ἐλπίδα, ἀπώθει ἀφ' ἐαυτῆς πᾶν ὄνειρον περὶ μετὰ τὴν τῆς τύχης ἐξ ἐκείνων, τὴ ὅποια ἄλλοτε ὄνειρευέτο, ὅτε ἠλπίζεν εἶτι εἰς τὴν εὐτυχίαν ὡς ἀμοιβὴν ἀντὶ τοσούτων ἀληθῶν. Ἐνεκατέροις δ' ἡ αὐτῆς καὶ ἀνακλύπτουσα λευκὰς τινεὶ τρίχας ἐν τῇ κατὰκνῶσιν αὐτῆς κόμη ἐπειράτο νὰ ὑποφέρῃ μετὰ χριστιανικῆς ὑπομονῆς τὴν μοναξίαν. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ θεός αὐτῆς εἰς τὴν ἐκείνην χρονοῦ περιεσσεύοντο τὴ ὀνομαζόμενον Γοδάρδον. Ὁ Γοδάρδος δ' οὗτος ἰκανῶς εὐεθεῖς, κομψὸς καὶ εὐσχημῶν ἐπε-

δείκνυεν ἰδιαιτέρων εὐνοϊαν πρὸς τὴν Ἰωάνναν, τῆς ὁποίας ἐφρόντιζε νὰ εἰσπράττῃ τὰ τοκομερίδια τῶν εἰσοδημάτων. Καὶ ἦτο μὲν ὀλίγον τι φαλακρὸς, ἀλλ' ἀντὶ τούτου εἶχε πυκνὸν ξανθὸν πώγωνα, λευκοὺς ὀδόντας καὶ γλυκυτάτους ὀφθαλμοὺς κατανοῦ χρώματος... Ἡ Ἰωάννα δ' εἶχεν ἤδη παρατηρήσῃ, ὅτι τὰ βλέμματα τοῦ ταμίου ἐστρέφοντο πρὸς αὐτὴν μετ' εὐμενοῦς ἐκφράσεως καὶ ὅτι ὁ Γοδάρδος ἐπεδίωκε τὴν πρὸς αὐτὴν ὁμιλίαν καὶ ὅτι, ὅσκις συνδιελέγετο πρὸς αὐτὴν, ἡ φωνὴ αὐτοῦ εἶχε τι τὸ προσηγνός. Τούτο ἐκῆλει τὴν καρδίαν αὐτῆς καὶ κατὰ μικρὸν ἤρχιτε νὰ ἀναλαμβάνῃ ἐκ νέου τὸ νῆμα τῶν διακοπέντων ὀνειρῶν. Διότι, ὅσον καὶ ἂν εἶναι γυνὴ τις ὄριμος τὴν ἡλικίαν καὶ δυσμορφος, εἶναι ὁμῶς πάντοτε γυνή. Ἐκ τούτου καὶ ἡ ὄρρανη ἤρχισε νὰ ἀγρολῆται πλέον τοῦ δέοντος περὶ τὸν Γοδάρδον καὶ αἰφνιδίως οὗτος ἡμέρα τινὶ ἐξεδήλωσε τὸν πρὸς αὐτὴν ἔρωτα καὶ ἠρώτησεν αὐτὴν, ἂν συγκατετίθετο νὰ γείνη σύζυγος αὐτοῦ.

Τοσούτον δὲ κατ' ἀρχῆς ἐξεπλάγη ἡ Ἰωάννα, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐρῆ ἀπόκρισιν τινε. Εἶτα δειλῶς ὑπέδειξε τὰς δυσκολίας — ὅτι δὲν ἐσκέπτετο πλέον περὶ γάμου, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἔλθῃ εἰς γάμον ὑπαγορευόμενον οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος — ὅτι δὲν ἐφανταζέτο ἐαυτὴν ἰκανὴν νὰ ἐμπνεύσῃ αἰσθημὰ ἀκατὰ σπουδαῖον, ὥστε νὰ ἀγαπηθῇ — ὅτι κατ' ἀκολουθίαν προυτίμα νὰ μείνῃ ἄγαμος. Ἀλλ' ὁ Γοδάρδος διεμαρτυρήθη, ὅσον ἠδυνήθη, καὶ εὐγλώττως μὲν ὁμιλήσας περὶ τῶν ἠθικῶν ἀρετῶν, αἵτινες εἶναι πολυτιμότεραι τῶν φυσικῶν προτερημάτων, διὰ λεπτοῦ δὲ τρόπου ὑπέδειξε τὴν χάριν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἰωάννης, δι' εὐπρόφρων δὲ φράσεων ἐξήγησε τὸ δυνατόν τῆς ἐνώσεως δύο ψυχῶν. Ἐν γένει δὲ τοσαῦτα εἶπε πρὸς τὴν ἀπλοικὴν ταύτην κόρην, ὥστε αὐτὴ λησμονήσασα τὴν ἡλικίαν ἐπέσειθη περὶ τῆς εἰλικρινείας αὐτοῦ, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὸν νὰ ζητήσῃ τὴν χεῖρά της παρὰ τῶν θεῶν αὐτῆς. (Ὁ δὲ βιομήχανος ἀκούσας τούτου κατὰ πρῶτον μὲν ἐκίει τὸς ὤμους αὐτοῦ, εἶτα δὲ βλέπων, ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτο σπουδαῖον, ἤρχισε νὰ ὀρκίζεταί, ὅτι ἡ ἀνεψιὰ αὐτοῦ παρεφρόνησε. (Ἀκολουθεῖ).

Ἄγγελικὴ Χατζηκωνσταντῆ.